

[Holger Kristiansen.]

kræver en ændret Kurs, ikke fordi Lovgivningsmagten føler Lyst, tænker jeg, til at foretage et saadant Brud, men fordi man erkender, at de ændrede Forhold maa kræve en Ændring af den Maade, hvorpaa det offentlige kan komme Fiskerierhvervet til Hjælp, saaledes som man gør det i mange Tilfælde overfor andre Erhverv.

Det er ikke alene den Udvikling, som har fundet Sted, der nødvendiggør et Kreditinstitut som det, der her er Tale om, men det er ogsaa nødvendigt for yderligere at give hele Fiskerierhvervet Vind i Sejlene, saaledes at der her kan foretages et nyt Fremstød til Gavn for hele Landet. Forholdene gør det nødvendigt at komme ind paa disse nye Veje, og jeg hilser med Glæde, at det foreslaaede Kreditinstitut ikke skal indskrænke sig til at yde Laan til Fiskefartøjer og til selve Fiskeriet, men at det ogsaa — som der særlig gøres opmærksom paa i Bemærkningerne — skal støtte Forarbejdningen og Afsætningen af Fisk og Fiskeriprodukter. Herved aabnes der Adgang til at gøre den Indsats, der er saa nødvendig for Fiskeriets Rentabilitet og videre Udvikling.

Med Hensyn til Forslagets Enkeltheder finder jeg ikke Anledning til at gøre Indvendinger, selv om der maaske nok kunde være et og andet, som jeg og ogsaa mit Parti kunde ønske ændret.

De i Statslaanefonden og Erhvervenes Laanefond beroende Fiskerilaansobligationer henlægges jo efter Forslaget til det nye Kreditinstitut som en Grundfond, det vil sige godt 5 Mill. Kr., med de Laan, der er ydet til færøske Fiskere, altsaa i alt lidt over 7 Mill. Kr. Derved kommer disse Midler til fortsat at støtte Fiskeriets Kreditbehov, medens de aarlige Bevillinger paa Finansloven samtidig falder bort; endelig træder Staten til med et Garantibeløb paa indtil 20 Mill. Kr., som Garanti for Reuter og Amortisation.

Det er fuldt forsvarligt, synes jeg, at Staten træder til med dette Garantibeløb. Det er muligt, Staten vil faa Tab ved denne Garanti, det er vel endogsaa sandsynligt, men hvor har Staten under forskellige Forhold ydet Laan til Erhvervene, uden at der ogsaa er blevet Tab for Staten? Fiskeriet er i hvert Fald et af de Erhvervsomraader, som ikke hidtil har været særlig favoriseret af Staten, saa jeg synes, dette Erhverv har fuldt Krav paa alt, hvad der kan gøres for at imødekomme det.

Som sagt, jeg skal ikke komme yderligere ind paa Enkeltheder, men nøjes med at give Lovforslaget min bedste anbefaling. Det er i høj Grad betimeligt at yde Fiskeriet denne Haandsrækning, der utvivlsomt vil kunne faa en ikke ringe Betydning for den videre Udvikling af Danmarks Fiskerierhverv. Jeg kan da ganske slutte mig til det af Jens Damsgaard i „Aalborg Amtstidende“ udtalte Ønske om, at denne Sag hurtigt maa blive ført til en heldig Afslutning.

Ministeren for Søfart og Fiskeri (Stauning): Jeg har kun Grund til at takke de ærede Ordførere for den principielle Tilslutning, de har ydet det forelagte Lovforslag. Det er en Selvfølge, at der ved en Sag af en saadan Rækkevidde, og som betegner en ny Bane med Hensyn til Laanevirksomheden overfor Fiskeriet, maa være Rum for Forhandling om alle Enkeltheder, og i den Henseende er der ikke fra min Side Grund til Indvendinger overfor de Ønsker om at forhandle forskellige Enkeltheder, som er kommet til Orde her.

Det er rigtigt, som det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen udtalte, at dette Lovforslag i ret udstrakt Grad vidner om en Sparommelighedsbestræbelse; der er ikke stillet overflødige Midler til Raadighed, og der er heller ikke levnet Rum for, at dette Pengeinstitut kan komme til at opspare Millioner. Der er i det hele lagt snævre og stramme Linier for Virksomheden, naturligvis af den Grund, at det jo maa være rimeligt, naar Staten skal øve en saadan Virksomhed, at man sikrer sig imod overflødige Udgifter eller Tab, som ellers kunde fremkomme.

Hvad angaar de Enkeltheder, som er berørt, nævnte det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen; at det kunde vel ikke være Meningen, at Virksomheden skulde standse, hvis den i tre Aar fik mindre Tab, f. Eks. 1 000 Kr. om Aaret. Jeg vil jo gaa ud fra, at der let blev Enighed om, at dette ikke skulde ske; men efter Lovens Ordlyd skulde det altsaa afhænge af Rigsdagen, om Virksomheden skulde standses, dersom der i tre Aar blev lidt mindre Tab, f. Eks. 1 000 Kr. om Aaret. Jeg gaar dog ud fra, at Rigsdagen aldrig vilde forlange dette; derfor nærer jeg ingen Betænkelighed ved at lade det staa i Lovforslaget, som det staar. Men kunde man enes om at sætte et eller andet ind herom, enten i Loven eller i Vedtægten, skal jeg naturligvis ikke have noget derimod. Det har i alt Fald ikke